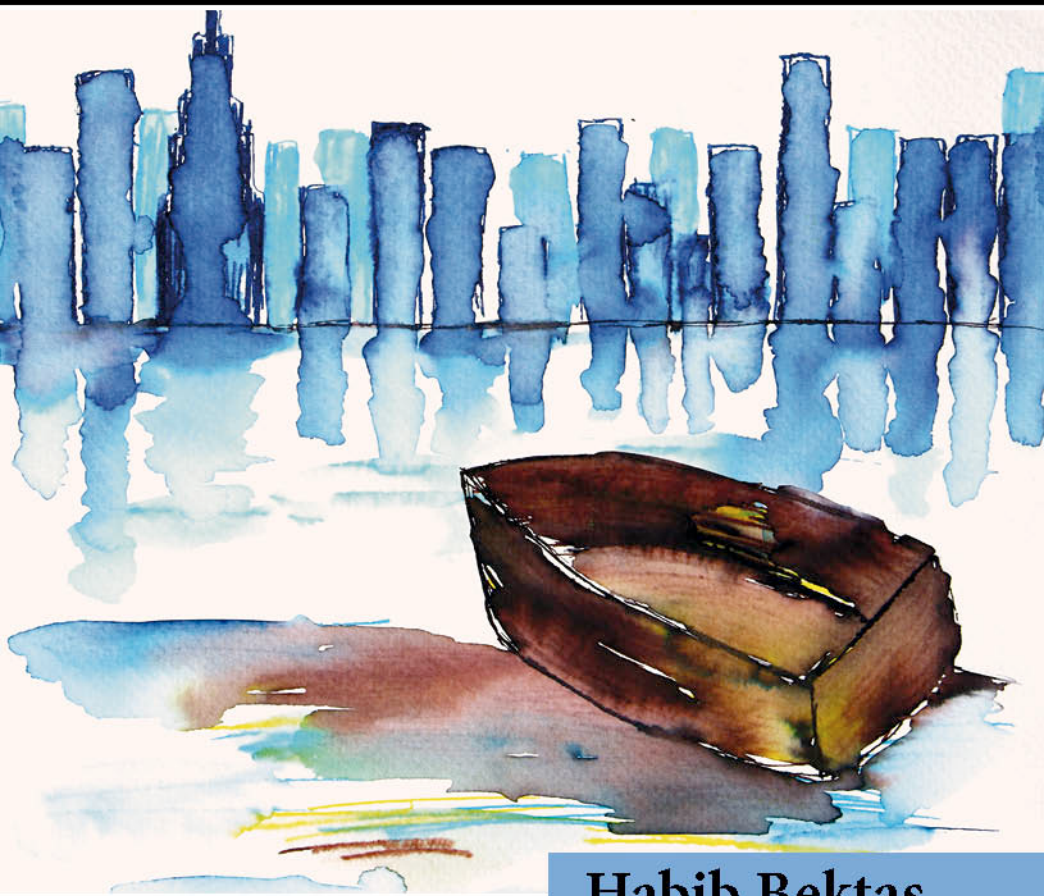

CENNETİN ARKA BAHÇESİ

Roman güncesiyle birlikte

Habib Bektaş

Delidolu

1

Çardağın altında oturuyoruz. Ağlıyor Öykü abla. Konuşmuyorum artık. Ağlama Öykü abla, demiyorum. Deryaya bakıyorum.

Ben deryayı görüyorum. Öykü abla görmüyor. Ben deryaya bakıyorum. Deryada bir büyük, bir de küçük kayık var. Büyük kayık yürüyor. Küçük kayık duruyor gibi. Belki de yürüyordur. Belli olmuyor.

Utaniyorum, kızıyorum kendime. Mutlaka yanlış bir şey yaptım. Öykü ablayı ağlattım. Öykü ablam ağlayınca çok üzülüyorum.

Alet dönüyor daha. Yanına gidiyorum Öykü ablanın. Uzanıp aleti kapatıyorum. Elimi tutuyor Öykü abla. Korkuyorum. Acaba yanlış bir şey mi demiştim? Korktuğumu anlıyor. “Korkma,” diyor. “Ben korkmuyorum ki,” diyorum. Elimi bırakmıyor. Bırakmasın. Hiç bırakmasa, gece bırakmasa, gündüz bırakmasa, bir şey demem. Kendine çekiyor beni. Yüzüm yüzüne yanaşiyor. Burnum neredeyse burnuna değecek. Öykü abla gözlerimin içine bakıyor. Onun gözlerinin karasında kendi yüzümü görüyorum:

“Çakır, yalan söylemiyorsun değil mi?”

Düşünüyorum. “Bilmem,” diyorum.

“İnsan,” diyor, “yalan söyleyip söylemediğini bilmez mi hiç?”

“Ben bilmem, unuttum.”

Kaşları çatılıyor Öykü ablanın. Elimi bırakıveriyor. Deryaya dönüyor. Sigarasını yaktığı kibriti yere atıyor. Eğilip kibriti alıyorum yerden. Kızıyor. Kül tablasını yere atıveriyor. Kırılmıyor kül tablası. Ama içindeki izmaritler, kibrit çöpleri, küller yerlere saçılıyor. Elimi masanın üstüne koyuyorum. İstiyorum ki, Öykü abla elimi gene avcunun içine alsın. Almıyor. Küsmüş mü? Yok, Öykü ablam küsmez.

Çardağın altını biraz önce sulayıp süpürmüştüm. Yere saçılanları topluyorum. Sonra da nar ağacının altına gidiyorum. Ben hep nar ağacının altına giderim. İşim olmazsa giderim. Nar ağacının altında beni kimse göremez. Bu nar ağacı da çocukmuş. Daha beş yaşındaymış. Benden küçük. Duvarın dibine otururum. Oturduğum yerden derya görünür. Öykü ablanın oturduğu masa da görünür. Öykü ablanın herifi evde olunca hep orda otururum. Ama Öykü ablanın herifi buraya az gelir. Bir hafta gelmez, sonra gelir. Gider, bir hafta geçer, gene gelir. Bir gün kalır, sonra defolur gider!

Şimdi işim yok. Gâvurlar gittiler. İstanbul’dan gelenler de gittiler. Ben İstanbul’u görmedim daha. İzmir’i bir defa gördüm. Orası İzmir’di, ama İzmir değildi. Otobüslerin yuvasıydı. Oraya garaj denir. Oralardan insanlar gelirler. Buraya, Cennet’e. Ama az gelirler. En çok insan, gâvurdan gelir.

Ben gâvurların şehirlerini de görmedim. Uzakmış ya! Oralardan gelen insanlar sarıdır. Ben de sarıyım biraz. Ama onlar kadar değil. Kış bitince gene geleceklermiş. O zaman gene çok çalışacağım.

Onlar gidince, hepsi gidince, “Ben gelmeyeyim artık, iş bitti Öykü abla!” dedim. “Olmaz,” dedi Öykü abla, “sen sadece işçi değilsin ki, benim arkadaşısın!”

Gözlerine baktım Öykü ablamın:

“Doğru mu?”

Güldü:

“Tabii ayol,” dedi, “sen benim arkadaşısın!”

“Herifin?” dedim, “herifin var senin!”

“Şuna bak,” dedi, “koca adam olmuş da, herifimi kıskanıyor!” Elindeki kâğıt peçeteyle de sümüğümü siliverdi. Kendimi yumruklayışım geldi. Sümüğüme çok kızarım ben. Benim sümüğüm hep akar. Yazın da akar, kışın da akar. Anam “Sümüklü!” der bana.

Sümüğümü sildikten sonra güldü. Öykü abla gülünce çok güzel olur. Dişleri çıkar ortaya, ak, apak. Gülüşü su gibidir, deryayı düşünürsün o gülünce. “Herifin” dediğim için kızmadı. Eskiden kızardı. “Herif değil onun adı, benim arkadaşım!” derdi. *Karı* ya da *kadın* dedim mi, gene kızar. “Hanım ya da bayan” demeliymişim. Ben de öyle söylemek istiyorum. Ama hep unutuyorum. Babam da öyle diyor; *karı*! Ben bilmem.

Öykü abla “Çakır,” diyor. Ayağa kalkıyorum. Ama sesimi çıkarmıyorum. Gene “Çakır,” diyor. Bağırıyor, ama sesini duyuyorum. Utanıyorum. Onu ağılattım ya! Ben Öykü ablamın yanına gitmek istemiyorum, ama ayaklarım gidiyor.

Öykü abla deryaya dönmüş. Masa arkada kalmış. Benim sandalyem boş, ama oturmuyorum. Masaya dayanıyorum. Öykü abla bana dönmeden, yüzüme bakmadan konuşuyor:

“Çakır, anlattıkların doğru mu?”

Konuşmak istiyorum, konuşamıyorum. Öykü ablanın yüzünü görmeden konuşamam ki! Masayı dolanıyorum. Öykü ablam yanımda şimdi. Eğilip yüzüne bakıyorum. Gözleri ıslak daha. Ama ağlamıyor artık. Bir gülse. Düşünüyorum, anlattıklarımı düşünüyorum. Bilmiyorum ki! Çok oldu memleketten çıkalı:

“Bilmem,” diyorum, “unuttum, çok oldu köyden gelesi.”

Bağırıyor Öykü abla. Çok bağırıyor. “Deli misin sen!” diyor. “İnsan ya doğru söyler, ya yalan. Ve bilir söylediğinin doğru olup olmadığını!”

Dayanamıyorum artık. Ben de ağlıyorum. Sesim çıkmıyor, hiçbir şey demiyorum, ağlıyorum. Ağlamak istemediğim hâlde ağlıyorum. Gözümden yaşlar geliyor. Bir yandan da seviniyorum. Öykü abla görmüyor ağladığımı.

Deryadaki kayıklar gitmiş. Küçük kayık da yürüyormuş. Güneş denize doğru devrilmiş. Ama akşama daha çok var.

Ağlamıyorum artık. Deryaya bakarken unutmuşum ağlamayı. Biraz boğazım yanıyor. Sümüğümü koluma siliyorum. Sonra da Öykü ablama bakıyorum. Görmemiş. Sümüğümü koluma sildim mi, kızar. Bana kâğıttan mendiller verir. Ama unutmurum, sümüğümü gene koluma silerim.

Öykü ablanın gözleri görünmüyor. Eğiliyorum. Yine göremiyorum. Burnunu görüyorum. Saçlarını görüyorum. Kulağını, birazcık da yanağını. Entarisindeki çiçeklere bakıyorum. Öykü ablam papatyalı entarisini giymiş bugün. Her tarafı papatya. Sırtında da siyah bir ceket var. Ceketini giymemiş, omzuna atmış.

Konuşmak istiyorum, ağzımı açıyorum, sesim çıkmıyor. Öykü ablanın ceketinin kolunu tutuyorum. İstiyorum ki, bana baksın. Onun gözlerini görmek istiyorum. Bakmıyor. Sonra sesim çıkıveriyor:

“Bana küstün mü?”

Hiç konuşmuyor. Deryaya bakıyor.

“Beni artık sevmiyor musun?”

Deryaya bakıyor.

“Ben gideyim öyleyse!” diyorum.

“Ah Çakır!” dediğini duyuyorum. Dedi ya, bir şey dedi ya, seviniyorum. Gülüveriyorum. Güldüğümü görmüyor. Ben gitmeyecektim ki! Ama belki de giderim. Zaten gideceğim. Anam, “Erken gel” dedi. Gideceğim, ama Öykü ablayı böyle bırakamam ki!

“Çay doldurayım?” diyorum.

“İstemem,” diyor, “sen içmek istersen kendine doldur!” Konuştu ya, bana bir şey dedi ya, gene gülüyorum. Benim canım çay istemiyor. Ben çayı sevmem. Çayı babam sever, anam da sever, halam da. Ben sevmem.

“Küs değilsin!” diyorum.

“Değilim,” diyor yüzüme bakmadan.

“Ben gideyim!” diyorum.

“Yalancı Çakır,” diyor.

“Ben yalancı Çakır değilim!” diyorum.

Dönüveriyor bana. Gözleri büyümüş gibi. Öfkeli değil. Ama üzgün. Anlıyorum. Sesi her zamanki gibi değil. Sesi bulut gibi. Bulutlara benziyor. Ben bulutları çok severim. Bulutlarla resim yaparım. Bulutlardan ev yaparım. Yaptığım ev Öykü ablanın Cennet’ine benzer. Evin önünde büyük bahçe olur. Bahçenin önünde de bir araba. Sarı arabalardan. Taksi. Büyüyünce benim de taksim olacak.

Resimleri ben yapmıyorum! Bulutlar yapıyor. Ben bakıyorum, buluyorum bulutların yaptığı resimleri. Onlar benim sevdiğim resimleri yaparlar. Bazen Öykü ablanın resmini yaparlar. Ben bulurum. Bal resmini yaparlar, bırakıp geldiğimiz köyün resmini yaparlar, keklik yakaladığımız Dikbayır’ın resmini yaparlar. Kimi zaman da Dilan’ın resmini. Ama en çok Öykü ablamın resmini.

Bir bakıyorum, Öykü ablanın yüzü karşımda. Öykü abla tutup önüne çekmiş beni. Kollarımdan tutmuş. “Koş,” diyor, “bir şişe su al gel!”

“Soğuk mu?”

“Yok,” diyor, “kasadan!”

Çok hızlı koşuyorum. Ayaklarım götüme değiyor. Şişeyi veriyorum. Eline su döküyor. Elindeki suyla yüzüme yansaınca,

başına gelecekleri anlıyorum. Ama hiçbir şey demiyorum. Öykü abla yüzümü yıkıyor. Burnumu yıkıyor. Sonra da masanın üstünden aldığı kâğıt peçeteyle yüzümü siliyor. Başka zaman olsa kızardım, utanırdım, kaçardım. Hiç sesimi çıkarmıyorum. Şişeyi yere bırakıyor. Sonra kendisine çekiyor beni. Ayaklarının arasına kısıtıyor. Gözlerimi yumuyorum. Öykü ablanın yumuşaklığı, sıcaklığı çok güzel. Başımı tutuyor, başımı da kendisine çekiyor. Başım memelerinin yumuşaklığını, sıcaklığını çok seviyor. Uçar gibi oluyorum.

Öykü abla iyidir. Bir de o herifi olmasa!

Bahar aylarıydı. Ben bilmiştim. Yer gök çiçek idi. Kamyonla gelmiştik. Bir gün gittim. Uzaktan baktım. O da bana baktı. Öykü abla beni görünce hemen konuşmadı. Yarın gittim, gene uzaktan baktım. Öykü abla da bana baktı. Yarın yarın gittim, gene baktım. Zakkumların yanına kadar sokuldum. O zaman zakkum değildi onlar. Güzel çiçekli ağaçtı. Sonra el etti bana Öykü abla. “Gel!” dedi. Gitmedim. Korktum. Öykü abla yanıma geldi. Konuşa konuşa geldi. O zaman Öykü abla değildi. Güzel sesli ablaydı. Hep Öykü ablayı dinledim. Hep dinledim ama, onu anlamadım. Onun sesini dinledim. Öykü ablanın sesi su sesi gibi idi. Anamın boynunun altındaki koku gibi idi. Yarın yarın yarın gene gittim. O herif geldi. Öykü ablanın herifi. Yüzüne bakmadım, bakamadım. “Siktir len,” dedi, “piç!” Ben gittim. Bana “Siktir” dediler mi, ben giderim. “Siktir” dediler mi, gidilir.

Sonra çok çok yarınlar gittim. Öykü abla bana ekmek verdi. Üstünde bir şey vardı ekmeğin. O zaman ballı ekmek değildi daha. Zakkumların dibinde verdi. Hiç ellemedim. Canım istedi, gene ellemedim. Elim gitti gitti, ama özüm ellemedi. Yarın gene gittim, Öykü abla, Öykü abla oldu. “Ben Öykü abla,” dedi. Ben ona üç kere “Öykü abla” dedim. Verdiği iki ekmeğin birini

yedim. Ekmek çok güzeldi, tatlıydı. Öykü abla “Ballı ekmek!” dedi. Ben de “Ballı ekmek” dedim. Birini cebime soktum. Öykü abla görmedi ballı ekmeği cebime soktuğumu. O ekmeği anama götürdüm. Anam pantolonumu yıkadı. Cebim yapış yapış olmuş.

Ben Öykü ablanın Cennet’inde çöp toplarım. Hiç kimseyle konuşmam. Hiç kimselere bir şey demem. Çiçekleri sulamasını da öğrendim. Çok su verince, çiçekler kurur. “Su göllenmemeli!” Öyle diyor Öykü abla.

Cennet’e sarı arabayla insanlar gelir. O zamanlar taksi bilmezdim. Sarı araba derdim. Bir gün, bir gün, çok gün kalırlar, sonra giderler. Onlar gazete okurlar, kitap okurlar. Onlar güneşin altına yatarlar. Onlar gülerler, çok gülerler. Onlar şişe suları içerler. Öykü abla onlara yemek verir. Öykü abla onlara güler. Bana güldüğü gibi gülmez. Sesli güler. Bana sessiz güler. Öykü abla saçlarımı ellerse ben çok sevinirim. Öykü ablam saçlarımı elleyince, içimde sıcak sıcak bir şey oluyor.

Ben Öykü ablanın yanına vardığımda Memo idim. Babam “Memo” diyordu. Anam da “Memo” diyordu. Dilan da “Memo” diyordu. Hüsnü de “Memo” diyordu. Sonra Öykü abla “Çakır” dedi bana. Ben “Çakır” oldum. Ben hep “Çakır” oldum. Öykü ablanın herifi bana Çakır demez. Bana “Len” der. Ama “siktir” demiyor artık. Hiç demiyor. Ben onun yüzüne bakmam. Onun Cennet’e geldiği günler ben işe gitmem. Gene de bazen karşılaşırsız.

Sabah oldu. Ben Cennet’e gittim. Çiçekleri suladım. Öykü abla bana çay verdi. Bir de güzel bir şey verdi. Adına “pasta” dedi. Güneş tepeye dikildi. Ben evin arkasına gittim. Nar ağacının altına. İnsanlar yemek yerken onlara bakılmaz. Hep orda durdum. Sonra o bezi aldım. Masanın üstünde duruyordu. Aldım. Kimse görmedi. Sonra gideyim dedim. Öykü ablanın herifi gördü beni.

“Ortada çok dolaşma len!” dedi. Ben gidecektim. Kapının önünde idim. Sarı araba geldi. Cebimde Öykü ablanın saçına taktığı, zakkumların çiçeği rengindeki bez vardı. Kimse görmedi aldığımı. Öykü ablanın kokusu vardı onda. Koklayacaktım, gece, çok çok koklayacaktım, sonra, gene, aldığım gibi... Öykü ablanın kokusu çok güzeldir. Anam der ya, yayla kokuşlu!

Ben sarı arabanın önünde kaldım. Sarı sarı kadınlar indiler. İki tane. Bir tane de adam indi. O da sarı. Sarı arabayı süren herif arkadan bavulları indirdi. Ben bavulun küçüğüne yapıştım. Yükleneyim dedim, olmadı. Çok ağırmış. Utandım. Gene de bırakmadım. Bir daha denedim. Bir daha, bir daha. Kaldıramadım. İterek götürmeye çalıştım. Sarı herif geldi. Bavulu elimden aldı. Sonra kadınlardan biri bir şey dedi. Ben anlamadım. Onlar gâvurca konuşurlar. Ben gâvurca bilmem; Kürtçe bilirim. Sarı herif cüzdanını çıkardı. Bana para uzattı. Ben paraya bakmadım. Ben paraya bakmadım, ama parayı gördüm. Para büyük bir paraydı. O paraya bir kayık alınırdı. Kesin alınırdı. Babamın kayığı olurdu. Ben parayı almadım. Para alınmaz. Bavulu kaldıramadım mı, para alınmaz. Sonra eve gittim. Öykü abla çok güzel kokar. Öykü abla yayla kokuşlu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Başımı ellerinin arasına alıyor. Fısıltıyla konuşuyor Öykü abla:

“Çakır!”

Uykudan uyanmış gibi oluyorum:

“Hıı?”

“Beni seviyor musun?”

Başımı hızlı hızlı sallıyorum. Çok sallıyorum başımı. Ama konuşamıyorum. Utanıyorum. Seni çok seviyorum, diyemiyorum. Senin resmini bulutlar yapıyor, diyemiyorum. Sen çok sıcaksın,

annemden bile sıcaksın, diyemiyorum. Senin yüzün çok güzel, diyemiyorum. Hep başımı sallıyorum.

“Ah Çakır,” diyor. Uzun uzun düşünüyor. “Seninle bir işe başladık mı?”

“Hı!”

“Başladık mı?”

“Başladık!”

“Ne işine başladık?”

Düşünüyorum. Öykü ablanın omzunun üstünden bakınca, masada duran aleti görüyorum. “Alet!” diyorum.

“Teyp,” diyor Öykü abla, “Teyp! Tamam, sen anlatacaktın, ben de senin sesini teybe alacaktım. Sen bana her şeyi anlatacaktın. Ama her şeyi. Sonra da, anlattıkların bitince, ne yapacaktık?”

“Sesimi kitaplara geçirecektin!”

“Aferin!” diyor. Birazcık gülüyor. Ama çok az. Belki de gülmedi. Ben uyduruyorum. Yok yok, ben hiç uydurmam. Yalan söylenmez. Söylersen öteki dünyada yanarsın.

Gözlerimin içine bakarak konuşuyor:

“Kitaplara yalan yazmak olur mu?”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. En iyisi sormak:

“Kitaplara hep doğru mu yazılır?”

Düşünüyor Öykü abla. Çok düşünüyor. Düşünürken kaşının biri havaya kalkıyor.

“Yazılanların hepsi doğru değildir!” diyor. “Ama, yalan yazılırsa eğer, o yalan da kitabın doğrusudur.”

Hiçbir şey anlamıyorum. Yalan, yalandır. Yalanın doğrusu olur mu hiç! Gene düşünüyorum: Anlattıklarım ne kadar doğru? Ama hep böyle oluyor. Doğru anlatmaya başlıyorum. Sonra...

“Ama,” diyorum, “Türkçe anlatıyorum, ondan. Kürtçe anlatmam...”

Hoşuma gidiyor bu. Evet, Kürtçe anlatsam, belki. Ben bilmiyorum ki, hangisi doğru, hangisi yalan. Hem kendisi diyor, yalan doğru oluyormuş. Yalanı doğru yapsın öyleyse!

“Kürtçe bilsem, doğru, Kürtçe anlatırdın! Kürtçe bilmiyorum ki!”

Gülüveriyorum:

“Biliyorsun!”

Öykü ablam da gülüyor:

“Tû hevala min î!” diyor.

“Evet, arkadaşız,” diyorum.

Biraz daha sokuluyorum Öykü ablaya:

“Sen,” diyorum, “neden kitap yazıyorsun?”

“İnsanlar okusunlar diye!”

“Gazete yazsana! Kitabı gâvurlar okuyorlar. En çok gâvurlar okuyorlar. Ötekiler okumuyorlar. Okurlarsa gazete okuyorlar!”

Gülüveriyor:

“Dilini eşek arısı soksun!” diyor. Ama kızmadan diyor. Öykü abla kızınca ben bilirim. “Gâvur değil, turist, turist! Ama sen de haklısın. Az okuyoruz. Doğru, ama okuyanlar da var!”

Kalkıveriyor yerinden. Bir şey arıyormuş gibi gözlerini kısarak deryaya bakıyor. “Hadi,” diyor, “iki çay doldur da, içelim!”

Merdivenlere koşuyorum. Mutfağa gideceğime yukarıya, Öykü ablanın odasına gitmişim. Dış merdiveni inerken Öykü abla gülüyor. Ben de gülüyorum. Öykü abla gülünce benim içim hoş olur.

Mutfak boşalmış gibi. Gâvurlar... turistler gidince Zehra teyze birçok şeyi kaldırdı. Koca mutfak çokmuş bize. Mutfağın karşısındaki erzak odası boşaldı. Her yeri boşalttık. Odalar kapalı, kilitli değil, ama kapalı. Sadece orta kat açık. Onun da bir

1 Sen benim arkadaşısın.

odası. Öykü ablam kalıyor. Öykü ablanın odası, en büyük, en güzel odadır. Herifi nerde kalıyor, bilmiyorum. O burda oldu mu, ben ona bakmam. Ben ondan korkarım. O nerde yatar bilmem. O buraya az gelir. Bir hafta geçer, bir gün gelir. Bazen iki gün gelir. O burda oldu mu, ben erken giderim. Ben kaçırım. Hüsnü'nün yanına giderim. Dilan'ın yanına giderim. Koltuktaş'ıma giderim.

Sandalyeyi dolabın önüne çekiyorum. Burdaki dolap yüksek. İki bardak indiriyorum. Sadece bir çay dolduruyorum. Canım çay istemiyor. Gene sandalyeyi çekiyorum. Kendi bardağımı kaldırıyorum. Çaya bakmadan yürüyorum. Çardağın altında görüyorum ki, gene dökmüşüm. Ben dökmeden çay taşıyamam. Taşırım da, Öykü ablanın çayını taşıyamam. Başkasına çay götürdüğümde dökmem. Ama Öykü ablaya...

Öykü abla deryaya bakıyor daha. Ayakta, gözlerini kısmış. Çayı masaya bırakıyorum. Sonra altındaki tabakta göllenmiş çayı yere döküyorum. Tam o anda masanın üstündeki parayı görüyorum. İki milyon lira. Paraya elimi sürmüyorum. Öykü abla masaya dönüyor. Çaya bakmadan çayı alıyor. Sonra yine deryaya bakıyor. Yüzüme bakmadan konuşuyor:

“Sen içmiyor musun?”

“Gelince içmiştim!”

“Yine iç!”

“Canım istemiyor.”

“Kola al, ha?”

“Yok,” diyorum, “canım istemiyor!”

İkimiz de ayakta duruyoruz. Canım sıkılıyor. “Ben gideyim,” diyorum.

“Yarın?” diyor Öykü abla.

Aklıma o geliyor:

“O gelir mi?”

“Bak!” derken dönüveriyor. Kızmış gibi yapıyor. Ama sahi değil, biliyorum. Öykü abla sahiden kızınca bağırmas, konuşmaz. Ben bilirim. Boş çay bardağını masanın üstüne bırakıyor. “Onun adı var: Murat, evet, Murat! Murat abi diyebilirsin, Murat amca diyebilirsin! Ama o, ne demek o?”

Sesimi çıkarmıyorum. Öykü ablam güzel. Öykü ablam iyi, çok iyi. Öykü ablam gibi insan dünyada yoktur. Ama, bir de o olmasa. Ona bakamıyorum ki, hiç bakamıyorum.

Öykü ablam bekliyor. Ben konuşayım diye bekliyor. Konuşmuyorum. Hiç konuşmuyorum. O ne kadar beklerse beklesin, konuşmuyorum.

“Peki,” diyor, “yarından sonra gelirsin. Mademki Murat’ı görmek istemiyorsun!”

Çardağı geçiyorum. Ceviz ağacına bakmadan edemiyorum. Bahçe kapısına doğru yürürken, yoldaki kare taşları seksekliyorum. Tam o anda duyuyorum Öykü ablanın sesini:

“Çakır!”

Duruyorum. Hemen dönmüyorum geriye. Gene “Çakır!” diyor Öykü abla. Bu sefer dönüyorum. Bir şey söylemeyince üç adım yürüyorum. Masanın üstündeki parayı gösteriyor:

“Bu senin!”

Hiçbir şey demiyorum.

“Neden almıyorsun?”

“Dün aldım ya haftalığı!”

“Verdim mi, unutmuşum!” diyor. Yalancıkıtan mı, yoksa sahi-den mi unuttuğunu anlayamıyorum. “Verdin verdin!” diyorum.

“Olsun,” diyor gülererek. “Al, senin olsun!”

Olmaz ki, bir hafta çalışınca, bir defa para alınır. Ben paramı almıştım. Paraya hiç bakmıyorum. Bakmıyorum, ama parayı görüyorum. Anam sevinirdi. Sevinirdi ama, ben paramı aldım. Ellerimi ceplerime sokuyorum. Sonra Öykü ablaya bakıyorum. Bakınca da

korkuyorum. Bildim, Öykü abla kızmış. Öykü abla çok kızmış. Kızgın, almayacağım parayı. Öykü ablanın sesi bir tuhaf:

“Al diyorum, al ve cebine koy!”

Ellerimi cebimden çıkarmıyorum. Hiç çıkarmıyorum. Öykü abla bana koşuyor. Eğilip omuzlarımdan tutuyor. Beni sallıyor. Bağırmadan bağırıyor:

“Al, al diyorum sana!..”

Yere bakıyorum. Masanın altından Kedi çıkıyor. Bana kötü kötü bakıyor. Sonra da nar ağacının altına gidiyor. Benim çuvalın üstüne oturuyor. Kızıyorum Kedi’ye. Bu Kedi beni hiç sevmez. Kedi hiç kimseyi sevmez. Sadece Öykü ablayı sever. Ben de onu sevmem. Hiç sevmem. Ben nar ağacımın altına onu sokmam.

“Neden almıyorsun?”

Öykü abla beni çok sallıyor. Kollarımı acıtıyor. Ben bir şey demiyorum, hiçbir şey demiyorum. Ben gülüveriyorum. Gülünce daha çok sallıyor beni. Ben gülünce kollarımı daha çok acıtıyor. Acıtsın. Öykü ablaya ben bir şey demem. Hüsnü olsaydı, başka... Hüsnü’yle dövüştürdük. Ben ona vururdum, o bana vururdu. O bana daha çok vururdu. O benden büyük. Ama olsun, ben de ona vurur...

Ses çok çıkıyor. Acısı yok, ama, sesi kötü. Sesi çok. Ses yüzümden çıkıyor. Yanağım yanıyor biraz. Tokat acıtmıyor, ama yakıyor. En çok sesi kötü. Ben sallanıyorum biraz. Ama ellerimi cebimden çıkarmıyorum. Öykü abla masaya koşuyor. Paraları alıp yırtıyor, yırtıyor, paralar küçük küçük oluyor. Çok üzülüyorum. Anam ne kadar sevinirdi! Yazık oldu paralara. Ama bakmıyorum. Görüyorum.

Babam tokat vurdu mu acır; anam vurunca da acır. Çok acır. Yüzüm acır. Vurdukları yerler acır. Anam vurur, çok vurur. Babam çok vurmaz. Ama vurdu mu, çok acır. Anamın vurduğundan daha çok acır. Vurdukları yerler acır. Şimdi yanağım

acımıyor. Öykü ablamın vurduğu yer hiç acımiyor. Boğazım acıyor. Acımiyor da, yanıyor. Karnım ağrıyor. Bir de gözlerim yanıyor. Ağlayasım geliyor.

Dönüyorum. Ellerimi cebimden çıkarmadan yürüyorum. Bahçe kapısı açık. Arkamdan Öykü ablanın sesini duyuyorum. Bağırıyor: “Çakır, Çakır!” Hiç dönmüyorum. İçim dönmek istiyor, dönmüyorum. Şimdi dönsem, Öykü abla bana sarılır. Onun yumuşacık sıcaklığını içime çekerim. O sıcaklığı içime doldururum. O sıcaklık bir güzel olur ki, anlatamam, hiç anlatamam. Ama dönmem. Tokatı yedin mi, dönülmez. Dönülür belki, ama ağladın mı, dönülmez. Ben istemiyorum, gözümden yaşlar akıyor.

Zeytinliğin içinden yürüyorum. O yol daha kısa. Güneşe bakıyorum. Deryanın üstüne devrilmiş. Ama suya ulaşmasına daha çok var. Cennet’in yüksekliği kadar var. Bu suya, ben “derya” derim. Öykü ablam “deniz” der.

Zeytinliğin içinden yola çıkacakken, vazgeçiyorum. Taşıma gideceğim. Koltuktaş’ımı özledim. Otururum. Deryaya bakarım. Lastiğimi de çıkarırım taşın altından. Kuşlara atmam. Nişana atarım. Kuşlara da atarım! Bana tokat vurdu ya! Ben de onun istediğini yapmam. Atarım kuşlara. Vururum kuşları. Kafalarını da koparırım. Asılınca sünüverir boyunları.

Yıkık evin duvarına işiyorum. Yürüyorum gene. Koltuktaş’ım görünüyor karşıdan. Durup iyice bakıyorum. Yengeçler geliyor aklıma. Kayaların üstüne çıkıyorum. Yarım tencere gibi oyulmuş kayanın yanındayım şimdi. Burası yengeçlerin kuyusudur. Taşıma gitmeden önce gelir, yengeçleri seyredirim. Her zaman değil ama, gene de gelirim. Ben yengeçlerden korkarım. Onların çengellerinden korkarım. Onlar da benden korkuyorlar. Beni görünce suya iniyorlar. Islak kayanın başına oturup, hiç sesimi çıkarmadan bekleyince, gene gelirler. Ben de onları seyredirim.

Ama bugün canım istemiyor. Dolanıyorum kayayı. Tepeye vuruyorum.

En çok Koltuktaş'ımı severim ben. Yok yok, taşımı değil, en çok Öykü ablamı severim. Yoksa? Yanlış söyledim. En çok babamı severim, sonra Dilan'ı, sonra anamı, sonra Öykü ablamı. Ama Öykü ablamı başka türlü severim. Ötekiler gibi değil. Öykü ablam çok güzel ya! Öykü ablam sıcak, yumuşak ya! Öykü ablam çok güzel kokuyor ya!